Dimecres 13 de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mt* 8,28-34): En aquell temps, Jesús havent arribat a l'altra riba, a la regió dels gadarencs, anaren al seu encontre dos endimoniats que sortien dels sepulcres molt furiosos, de manera que ningú no podia passar per aquell camí. I heus aquí que cridaven, dient: «Què tenim nosaltres amb tu, Fill de Déu? ¿Has vingut aquí abans de temps a turmentar-nos?».

Hi havia al lluny un gran ramat de porcs pasturant, i els dimonis li suplicaven, dient: «Si ens expulses, envia'ns al ramat de porcs». I els digué: «Aneu-hi». Ells, sortint, se n'anaren als porcs. I succeí que tot el ramat es tirà pel precipici al mar, i van morir en les aigües. Els qui els pasturaven fugiren, i arribant a la ciutat, informaren de totes aquestes coses i del que ocorregué als endimoniats. I succeí que tota la ciutat sortí a l'encontre de Jesús, i en veure'l, el pregaren que se n'anés de la seva contrada.

© Albada Editorial / evangeli.net

«El pregaren que se n'anés de la seva contrada»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui contemplem un trist contrast. "Contrast" perquè admirem el poder i majestat divins de Jesucrist, a qui voluntàriament se sotmeten els dimonis (senyal que ens ha arribat el Regne dels cels). Alhora, però, deplorem l'estretor i mesquinesa de què és capaç el cor humà en rebutjar el portador de la Bona Nova: «tota la ciutat sortí a l'encontre de Jesús, i en veure'l, el pregaren que se n'anés de la seva contrada» (Mt 8,34). I "trist" perquè «[Aquell] era la llum veritable (...) als seus vingué, i els seus no l'acolliren» (Jn 1,9-11).

Més contrast i més astorament si parem atenció en el fet que l'home és lliure i aquesta llibertat té el "poder d'aturar" el poder infinit de Déu. Diguem-ho d'una altra manera: la infinita potestat divina arriba fins on li ho permet la nostra "poderosa" llibertat. I això és així perquè Déu ens estima principalment amb un amor de Pare. Ell és Pare i, per tant, no ens ha de sorprendre que Ell sigui molt respectuós de la nostra llibertat: Ell no imposa el seu amor, sinó que ens el proposa.

Déu, amb saviesa i bondat infinites, governa providencialment l'univers respectant la nostra llibertat; també quan aquesta llibertat humana li gira les espatlles i no vol acceptar la seva voluntat. Ben al contrari del que pugui semblar, no se li escapa el món de les mans: Déu ho porta tot a bon terme, malgrat els impediments que li podem posar. De fet, els nostres impediments són, abans de res, impediments per a nosaltres mateixos.

Amb tot, hom pot afirmar que «enfront a la llibertat humana Déu ha volgut tornar-se “impotent”. I es pot dir que Déu paga pel gran do [la llibertat] concedit a un ésser creat a la seva imatge i semblança [l'home]» (Joan Pau II). Déu paga!: si el fem fora, Ell obeeix i marxa. Ell paga, però nosaltres perdem. Sortim guanyant, en canvi, quan responem com Santa Maria: «Vet aquí l’esclava del Senyor, que es faci en mi segons la teva paraula» (Lc 1,38).

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Ell va sortir del si de la Mare de Déu com el sol naixent, per a il·luminar amb la seva llum tot el globus terraqüi. Reben aquesta llum els qui desitgen la claredat de la resplendor sense fi» (Sant Ambròs)

- «Jesús ha vingut a alliberar-nos de l’esclavatge del dimoni sobre nosaltres. I no es pot dir que així exagerem. Sempre hem de vigilar contra l’engany, contra la seducció del maligne» (Francesc)

- «La vinguda del Regne de Déu és la desfeta del Regne de Satanàs: ‘Si és amb l’Esperit de Déu que expulso els dimonis, és que ha arribat a vosaltres el Regne de Déu’ (Mt 12,28). Els exorcismes de Jesús alliberen els homes de la influència dels dimonis. Anticipen la gran victòria de Jesús sobre ‘el príncep d’aquest món’ (Jn 12,31)» (Catecisme de l’Església Catòlica, nº 550)